

APOSTOL

„A puszta létnél többet...”



A TATA-TÓVÁROSI SZENT IMRE (KAPUCINUS) PLÉBÁNIA LAPJA — 2011. NAGYBÖJT — XX. ÉVF. 1. SZ.

Kezét és lábát átszegezték, és/ mégis Ő a győzelem,/ a tiszta áldozat/... kiben üdvözülünk

Urunk születésének megünneplése az egész világra hatással van. Egyfajta bevallatlan irigységgel tekint ránk a világ karácsonykor. A nem hívők mindenféle szokásokat találnak ki maguknak, hogy részesüljenek az érzésből, mely karácsonykor Jézus Krisztus megrendítő közelségének tudatával belénk, keresztény emberekbe költözik. Egyfajta ingyenes érzés ez. Nem kell semmi különös tennünk érte, hogy úgy érezzük, valamit kaptunk. Az más kérdés, hogy a kegyelemből, melyet advent megtisztító ideje után kapunk, mit tudunk megőrizni.

A húsvét megünneplése egészen más ebből a szempontból. A társadalom jó része nem tud mit kezdeni vele. Próbálkozik a piac a néphagyományból (mely szervesen kapcsolódott a keresztény tradícióhoz) meríteni jelképeket, adni valami élményt a gyermekeknek. Valljuk be, nincs semmije a társadalomnak, amit továbbadhatna, mert kultúrája szervesen a vallásban gyökerezett, amitől azonban megfosztották. Egy ateista családból származó gyermek soha nem fogja megérezni és megérteni azt a felszabadultságot, azt a megnyugvást és valódi, nem mesterséges örömet, amit húsvét vigíliáján a Glória felhangzásakor mi katolikusok mindannyian érzünk.

De mitől van ez? Nem gondolnám, hogy kizárólag a zene vagy az adott szertartás okozná ezt. Az hazugság lenne. A megelőző negyven nap, készít fel minket a tragédiába rejtett csodát befogadni életünkbe. Nagyböjt első vasárnapjának evangéliuma megmagyarázza az egész időszak morálteológiai feladatát.

"Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré." Azt felelte: "Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden tanítással is, amely az Isten szájából származik." Most a szent városba vitte a sátán, és a templom párkányára állította. "Ha Isten Fia vagy – mondta –, veld le magad, hiszen írva

Nagyböjt

van: Parancsot adott angyalainak, a kezükön hordoznak majd, nehogy kőbe üsd a lábad." Jézus így válaszolt: "Az is meg van írva: Ne kísértsd Uradat, Istenedet." Végül egy igen magas hegyre vitte a sátán, s felvonultatta szeme előtt a világ minden országát és dicsőségüket. "Ezt mind neked adom – mondta –, ha leborulva imádsz engem." Jézus elutasította: "Távozz sátán! Meg van írva: Uradat, Istenedet imádd, s csak neki szolgálj!"

Jézus kijelentése: „Nemcsak kenyérrel él az ember” arra utal, hogy a böjtnek fontos szerepe van lelki életünk fejlődésében. Jézus a templom tornyán arra tanít minket, hogy személyes felelősségünk van lelkünk üdvéért. Isten irgalmassága nem „fedez minket” ha nem vagyunk féltő szeretettel üdvösségünkért, ha nem áhítjuk Isten színéről színre látását. A gazdagsággal való megkísértés mindnyájunkat elér. Jézus emlékeztet minket arra, hogy szegényebb testvéreinknek való segítségnyújtás, az alamizsna, a másokért vállalt áldozatok az Isten előtti hódolat jelei. Az evangéliumból tehát tudjuk, személyes nagyböjtünk három alappilléren kell, hogy nyugodjon: önmegtartóztatás (böjt), bűnbánat, alamizsna (a körülöttünk élő emberek iránt tanúsított különös odafigyelés).

Lelkünk fáradékony, akár testünk. Ha nem eszünk szilárd ételt, fogaink kihullanak; ha nem mozgunk, izmaink elsorvadnak; ha nem találjuk életünk célját, megbetegszünk; s ha csak az evilági dolgokra figyelünk, lelkünk oly parányivá zsugorodhat, hogy nem lesz képes befogadni Isten húsvéti áldozatát, mely minden ember számára az életet jelenti. Legyünk merészek, és ne lássuk reménytelennek megtérésünket!

Gábor atya



Az Úr imája – Miatyánk...

(Az előző számban közöltek folytatása)

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!

A Miatyánk negyedik kérése tűnik számunkra a „legemberibbnek”. Az Úr tekintetünket a lényegesre, az egyedül szükségesre irányítja.... A kenyér „a föld termése és az emberi munka gyümölcse”, de a föld nem terem gyümölcsöt, ha fönről nem kap napot és esőt. ... Szabad és kell kérnünk. Tudjuk, ha a földi édesapák kérő fiaiknak jót adnak, úgy Isten sem fogja megtagadni tőlünk javait, amelyeket csak ő adhat meg (vö. Lk 11,9-13).

Szent Ciprián az Úr imájának magyarázatában ... figyelmeztet bennünket, hogy a mi kenyerünkről van szó. A mi kenyerünkért imádkozunk, tehát a mások kenyéréért is. «A „mi-kéréssel” azt mondja nekünk az Úr: „*Ti adjatok nekik enni*” (Mk 6,37) » – Cipriánnak van egy másik fontos megfigyelése is. Aki az aznapi kenyeret kéri, az szegény. Az imádság szem előtt tartja a tanítványok szegénységét. Olyan embereket feltételez, akik lemondtak hitükért a világról, annak gazdagságáról, fényéről, és csak azt kéri, ami az élethez nélkülözhetetlen. – Hozzánk is szólnak azok az emberek, akik úgy építenek Istenre, hogy más biztonságot nem keresnek, mint őt. – A csak a mindennapi kenyéréért fohászkodó kérés ... olyan távlatokat nyit meg, amelyek meghaladják a naponta szükséges tápláléknak a jelentésmezejét. A kérés feltételezi a tanítványok legszűkebb közösségének radikális Krisztus-követését, amely lemond az evilági javakról. ... „*a Messiás gyalázatát nagyobb gazdagságnak tartják, mint Egyiptom kincseit*”. – Az egyházatyák a Miatyánk negyedik kérését ... eucharisztikus kérésnek tekintették. Ez nem jelenti azt, hogy megfosztanánk a

tanítványok kérését az egyszerű, földi értelmétől, ... az atyák egy olyan bibliai igének a különböző jelentésrétegeire gondolnak, amely a szegények kérésével kezdődik a mai napra való kenyérért, de éppen így ... Isten vándorló népére (is) emlékezik, amelyet maga Isten táplál ... Isten örök ígéje lesz a



kenyerünk, az örök menyegző tápláléka. – ...Jézus nem engedi meg, hogy ... az ember szükségleteit a kenyérre, a pusztán biológiai és anyagi szükségleteire redukáljuk. „*Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely az Isten szájából származik*” (Mt 4,4). ...aki emberré lett, a Szentségben önmagát adja nekünk ... így lesz teljesen az örök Ige mannává. ... a Miatyánk negyedik kéréséből nem törölhetjük ki az eucharisztikus dimenziót. A mindennapi kenyér kérése mindenki számára lényeges. Ám ugyanígy segít bennünket abban is, hogy túllépjünk a pusztán anyagin, és már most a „holnapi”, az új kenyeret kérjük, ... hogy már most a holnapiból éljünk: Isten szeretetéből, amely mindnyájunkat egymás iránti felelősségre szólít fel.

Ciprián a „mi” szót ... az Eucharisziára vonatkoztatja, amely különleges értelemben a mi

kenyerünk, Jézus Krisztus tanítványaié. Ezt mondja: „...nekünk, akik az Eucharisziát, mint a mi kenyerünket vehetjük magunkhoz, azért is mindig imádkoznunk kell, hogy senki ne szakadjon le, váljon el Krisztus testétől”

És bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!

A Miatyánk ötödik kérése olyan világot feltételez, amelyben van tartozás. Tartozás ember és ember között, tartozás Istennel szemben. Az emberek között minden vétkes tartozás valamiféleképpen magában foglalja az igazság és a szeretet megsértését, és ezáltal szembe helyezkedik Istennel, aki az igazság és a szeretet. Ezzel ... azt mondja ... az Úr: a bűn tartozását csak megbocsátó elengedéssel, nem pedig megtorlással lehet felülmúlni. Isten olyan Isten, aki megbocsát, mert szereti teremtményeit; az elegendő megbocsátás azonban csak abban éri el célját, csak abban lehet hatékony, aki maga is megbocsát.

...az Úr ezt mondja: „*Ha adományodat az oltár elé viszed, és közben eszedbe jut, hogy testvérednek valami panasza van ellened, hagyd ott adományodat az oltár előtt, menj, békülj ki előbb testvéreddel, aztán jöjj és ajánld fel adományodat*.” Nem léphetünk Isten elé anélkül, hogy ki ne békülnék testvérünkkel. ... bármit kell egymásnak megbocsátanunk, az mindig csekélység Isten jóságával szemben, aki megbocsát nekünk. ... a keresztfájáról halljuk Jézus kérését: „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek*” (Lk 23, 34).

... Mi is tulajdonképpen a megbocsátás? ... a megbocsátásnak többnek kell lennie, mint tudomásul nem vételnek, elfeledni akarásnak. ... a megbocsátásnak megvan az ára – elsősorban annak számára, aki megbocsát: neki önmagában kell

felülmúlnia az őt ért rosszat, azt bensőleg mintegy el kell égetnie.

... elegendő Newman bíboros egyik gondolatát felidézni, aki egyszer úgy fogalmazott, hogy Isten ugyan egyetlen szóval meg tudta teremteni a világot a semmiből, de az emberek bűnét és szenvedését csak úgy tudta felülmúlni, hogy önmagát is latba vetette, Fiában maga is szenvedő lett. ... Ám ez az isteni önbevetés sem elegendő: csak azzal a Fiúval való közösség révén lehet

hatékony, aki mindannyiunk terhét hordozta.

A megbocsátás kérése több pusztán erkölcsi felszólításnál – de az is. ... minden nap kihívás elé állít bennünket. ... ez a kérés, ... hálára szólít fel bennünket, majd arra is, hogy vele együtt a szeretet által dolgozzuk fel, szenvedjük végig a rosszat, ... és ha naponta rá kell döbbennünk, mennyire elégtelen ehhez a mi erőnk, milyen gyakran, újból ... mi magunk is bűnössé válunk; úgy azzal a nagy

vígasszal ajándékoz meg bennünket, hogy kérésünk bele van rejtve az ő szeretetének erejébe, és vele, általa és benne mégis a gyógyulás erejévé válhat.

(Joseph Ratzinger – XV. Benedek: A názáreti Jézus c. könyvéből szerkesztette: Túri R.)
(elmélkedésünket a következő számban folytatjuk)

Engedjétek hozzám a gyermekeket!

*„Kicsi fehér templomotokba
Most minden erők tömörülnek.
Kicsi fehér templompadokba
A holtak is mellétek ülnek.*

*A nagyapáink, nagynyáink,
Szemükben biztatás vagy vád:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!”*

Reményik Sándor

REMÉNYIK SÁNDOR – 1925

Trianon után néhány évvel jegyezte le ezeket a sorokat a költő. Pontosan felismerte azt, hogy a nemzet fennmaradásának alapfeltétele a hit és a tudás gyökereinek megőrzése.

Nincs ez másképpen ma sem. És nemcsak az elszakított területeken, hanem itt az anyaországban sem. Nemzetünk jövőjének kulcsa gyermekeink kezében van, és ahhoz, hogy jól tudják majd használni, a feltételeket nekünk kell megteremtenünk.

Fontos, de nem elég csupán az, hogy magunk, otthon a családban jó példával járjunk előttük, jóra biztassuk őket, vagy szépeket mondjunk nekik. Jelen társadalmunk körülményei között a gyerekek az őket érő, befolyásoló információk jelentősebb hányadát nem a család irányából, hanem külső forrásokból kapják, így életük döntéseinek alapját is csak részben határozza meg a családi háttér. Gyakran látjuk, hogy felkészületlenek, védtelenek a csábító, rossz szándékú, nem ritkán aljas hatásokkal szemben.

Az általános iskolai oktatás alapozza meg döntően a gyermek világképét, meghatározó szerepe van a kialakuló értékrend vonatkozásában is. Nem lényegtelen tehát, hogy milyen az az iskola, ahol először találkozunk a tanulással. Nemcsak külsejében, hanem szellemiségében is. Kik azok a pedagógusok, akik számolásra, betűvetésre oktatják gyermekeinket, és mi az a többlet, amit a tananyagon túl még eljuttathatnak hozzájuk. Kiváló iskoláink vannak, elhivatott, jól képzett, jó szándékú, és tehetséges

tanárokkal, tanítókkal. Világnézeti nevelésre viszont nagyon kevés a jelenlegi, hitoktatásra fordítható idő. Semleges világnézet nincs! Nem működik az a szemlélet, hogy „a gyerek majd eldönti”! Nekünk kell világos útmutatást adnunk a fontos – nem fontos, értékes – értéktelen kérdésekben. Nem szabad megkockáztatni, hogy gyermekünk rosszul válasszon. Védelmet, biztonságot kell teremtenünk számára a nem kívánatos befolyásokkal szemben.

Városunkban sajnos eddig még nem sikerült katolikus általános iskolát indítanunk, irigykedve figyeljük Tatabánya, Esztergom, vagy Komárom jól működő intézményeit. Rajtunk múlik: ha közösen akarjuk, ha összefogunk, meg tudjuk valósítani, hogy saját katolikus iskolánk legyen!

Kivételesen szép helyen lakunk. Természeti környezetünk páratlan gazdagságával kényeztet bennünket. Városunk történelme, elődeink jó példája követésre ösztönöz. Katolikus közösségeink összetartása ritkaságszámba megy.

Fiataljaink – távoli városokban tanuló, vagy dolgozó huszon-harmincegy-néhány éves fiatalok is – a vasárnapi szentmisére hazajönnek, hogy együtt lehessenek, együtt ministrálhassanak barátaikkal, részt vehessenek közösségi rendezvényeinken, követendő példát mutatva ezzel a kisebbeknek is. Nem panaszkodhatunk, gyermekeink, unokáink fogékonyak a jóra!

A katolikus oktatás, nevelés hagyományai városunkban évszázadosak. Nem szükséges tehát egyéb, csak jó szándék és elhatározás.

Vétkeink között mulasztásainkról is számot kell adnunk, pótoljuk hát, amit eddig elmulasztottunk! Isten segítségét kérve teremtsük meg a következő nemzedék számára a katolikus oktatás lehetőségét.

„Hagyjátok csak a gyermekeket, ne akadályozzátok meg őket, hadd jöjjenek hozzám, hisz ilyeneké a mennyek országa!” (Mt. 19,14)

Szabó Gábor

Katolikus általános iskola létesítése Tatán

A Tata-Tóvárosi Szent Imre Katolikus Plébánia, valamint a Szent Kereszt Plébánia Egyházközségi Képviselő-testülete 2011. január 16-án kelt levelében kérte Tata Város Önkormányzati Képviselő-testületét és polgármesterét, hogy a következő tanévtől támogassa egy katolikus általános iskola létrehozását a városban.

A kezdeményezés megbeszélésére Michl József polgármester úr levélben kereste meg Dr. Pápai Lajos urat, a Győri Egyházmegye megyéspüspökét.

Püspök úr a korábbi tárgyalásokra, és a helyi egyházközségek igényére úgy reagált, hogy szándékukban áll, és terveik között szerepel

Tatán egy katolikus általános iskola megalapítása. Levelében jelezte továbbá, hogy az alsó tagozat számára a Jázmin utcai, a felső tagozat számára pedig a Fazekas utcai iskola épületét alkalmasnak tartják erre a célra.

Az iskolát a következő tanévtől felmenő rendszerben kívánjuk megvalósítani úgy, hogy az új egyházi iskolai tanterv szerint két 1. osztályt és két 5. osztályt indítunk. A többi osztály is marad az iskolában, de ők természetesen az eredeti tanterv szerint folytatják tanulmányaikat.



Amennyiben az Önkormányzat Képviselő-testülete ezt a szándékot támogatja, a katolikus általános iskola indítására már ez év szeptember 1-jén sor kerülhet. A városi képviselő-testülettel tárgyalunk az épületek oktatási célra történő átadásáról, a jogszabályi és egyéb, az iskolaalapítást érintő feltételekről.

A pedagógusokkal is megkezdődtek a tárgyalások, s a szülőket is tájékoztatjuk minden fontos kérdésről, hisz a gyerekeikről van szó, s azt szeretnénk, hogy minden felvetésre megnyugtató választ kapjanak.

A szervezők nevében várak minden érdeklődő szülőt és pedagógust a megbeszélésekre. Ha az iskola alapításával, indításával kapcsolatban bármilyen kérdésük van, kérem, hívjanak fel az alábbi telefonszámon:

06 30 263 2340.

Olyan lehetőség előtt állnak egyházközségeink, gyermekeink, amely csak sok ember összefogásából valósulhat meg. Szükség van sokak hitére, imájára, lelkesedésére, türelmére, odaadására, de bízva a Teremtőben minden sikerülhet.

*Juhász Péter
szervező-igazgató*

A tatabi piaristák

Akiket a rend adott a városnak 2.

Kónya Kristóf

A 18. századtól működött kárpát-medencei piarista iskolák legtöbbjét főúri családoknak köszönhette a magyar iskolaügy. Az alapítók (gróf Migazzi Kristóf – Vác, – gróf Löwenburg Jakab – Rózsahely, – a Károlyi grófok – Nagykároly, – vagy Zsidovics táblabíró – Magyaróvár) elhatározásuk írásba foglalásakor az iskolafenntartás, a szerzetes tanárok javadalmazása mellett könyvekről is intézkedtek. Tudták, hogy a kegyesrendiek híresen könyvszeretők, akik a legnagyobb szegénység idején is igyekeztek beszerezni az önművelésükhöz, a tanításhoz szükséges kiadványokat. Bár a magyar piarista könyvtárügy gazdag hagyományainak feldolgozása még várat magára, azt már tudjuk (pl. Holl Béla kutatásaiból), hogy az első magyarföldi piarista iskola, a podolini már az ezerhatszázados évek közepén is kétezer kötetes könyvtárral rendelkezett. (Az értékes könyvek legtöbbje ma is megtalálható a Szlovák

Nemzeti Könyvtár túrócszentmártoni gyűjteményében.) Az adat értékét még növeli, hogy a könyvtáron kívül az egyes tanároknak is voltak könyveik, amiket haláluk után az aktuális rendház örökölt.

A tatabi iskolát alapító Esterházy család a többi alapítótól eltérően a könyvtárról bizony megelégedett. Esterházy József altábornagy halálakor a testvérek úgy osztották szét a családi birtokot, hogy Ferenc nádor, a tatabi iskola gondolatának első megfogalmazója, a galántai birtokrészt örökölte, Tatát pedig Miklós, a szentpétervári követ. Ő ugyan megalapította az itteni iskolát, de alig négy év után meghalt. Ezek a zavaros körülmények is közre játszhattak abban, hogy az első



könyveket, ahogy a Historia Domus írja: egy kocsiderék alja gyűjteményt. Tapolcsányi Gergely hozta magával az avatásra – nehogy könyvtár nélkül induljon az oktatás.

A későbbi évtizedek alatt húszezresre duzzadt könyvtár, mint tudjuk, 1950-ben szétszóródott. Szerencsére a Komárom-Esztergom Megyei

Önkormányzat Esztergomi Levéltárban a megszűnt piarista iskola anyagából megőrződött az a Liber Benefactorum (Jótevők Könyve), amelyből megtudhatjuk, hogy a kezdeti gyarapodáshoz 337 (!) művel járult hozzá „P. Christophorus”, vagyis Kónya Kristóf.

A mára elfelejtett jótevő piarista a Vas megyei Vépen született és a Nyitra megyei Privigyén lépett 1740-ben a rendbe. Két év múltán ugyanitt tett örök fogadalmat. Bár 1731-től Kecskeméten is működött rendi noviciátus, a privigyeyi intézmény maradt a növendékképzés rangos központja. Az itt eltöltött két évben készült fel Kónya Kristóf kedvenc „tantárgyának”, az aritmetikának oktatására. Privigyén – ekkor még egyedülállóan – külön tanára volt az aritmetikának (számtnak), a rendalapító szerint a legfontosabb ismeretanyagnak. Kalazancius szerint ahhoz, hogy az általa felkarolt gyerekek meg tudjanak kapaszkodni az életben, elsősorban írni és számolni kell megtanulniuk. A piarista „alsó tagozatos” iskolákban ezért kitüntetett szerepet kapott a számtan. A Privigyéről kikerült szerzetesek még csak ezekben a principista iskolákban taníthattak, arra pedig, hogy sorra kerüljenek a teológiai tanfolyamokon még évekig várniuk kellett. Kónya Kristóf is előbb, 1743-ban Vácott, majd Debrecenben tanította a principistákat, és csak 1745-ben végezhetette el Pesten a bölcseleti tanfolyamot. Addig a tanítás mellett hitszónokként és konviktusi prefektusként is hasznára volt rendjének. Teológiai tanulmányait végül is Debrecenben fejezte be. A következő években Nagykárolyban, Debrecenben Veszprémben és Pesten tanított, ahol utolérte élete nagy feladata: rendje őt javasolta a Mária Terézi által alapított szenci Collegium Oeconomicum rektorának. Ez az Esterházy kancellár birtokán alapított iskola a többiétől eltérően elsősorban kamarai szolgálatra készítette fel a nemes ifjakat. A válogatott tanulókat válogatott tanári testület okította közgazdasági, építészeti, földmérési, matematikai ismeretekre, de szükség volt olyan vezetőre is, aki a diákok és tanárok elhelyezkedéséről, a tanulmányi feltételekről gondoskodott. A jó gyakorlati érzékű Kónya Kristóf erre a munkára kapott megbízatást. A Kuny Domokos Múzeum piarista gyűjteményében megmaradt szenci dokumentáció is igazolja, hogy a rektornak széles körű levelezést kellett folytatnia az iskola felügyeletét ellátó udvari kamarával, de magával a császárnővel is. A kollégium elkényeztetett úri növendékei fegyelmi ügyekkel is sok gondot okoztak neki, s bár nevelési elveit sokra

becsülték, 1770-ben Szegedre került. Ebben az alföldi városban a piaristák plébániai feladatokat is elláttak – Kónya Kristóf örömeire. Negatív nevelési élményei után itt, a várost körülvevő tanyákon találta meg hivatásbeli örömeit, ahogy egykor a rendalapító a római Trastevere síkatoraiban. A szegedi korabeli leírások nagy szeretettel emlékeztek meg áldozatvállalásáról.

Szegedről került Tatára, ahol ekkoriban épült volt szenci tanártársa, Valero Jakab iránnyításával („művezetésével”) a rendház tő felőli szárnya, így hasznát vehették építészeti tudásának. Ekkor kerülhetett a már említett könyvgyűjtemény is Tatára, amit az is valószínűsít, hogy a császári udvar ekkoriban rendelte el, hogy minden gimnáziumban legyen könyvtár. Kónya Kristóf könyvei kiváló segítséget nyújtottak az építkezési feladatokhoz, a hitéleti ismeretekhez, a neveléshez és a prédikációkhoz – sőt, a filozófiai akadémiai oktatásokhoz is. Nyugodtan állíthatjuk, hogy neki is köszönhetően a korabeli tatái iskola nagyban hozzájárult városunk művelődési színvonalának emeléséhez. Kónya Kristóf tatái feladatainak elvégzése után tanított még Nagykanizsán, Kecskeméten, az erdélyi Szentannán, de 1788-ban visszatért szeretett városába. Itt élt haláláig – „in angulo cum libello” – az általa is épített rendház falai között. Itt van eltemetve, így joggal tarthatjuk városunk szellemi értékei feledhetetlen gyarapítójának.

Haraszi Mihály

A szentmísék rendje



Hétköznapiok:

Hétfő:	7.30
Kedd:	7.30
Szerda:	7.30 és 18.00
Csütörtök:	7.30
Péntek:	7.30

Hétvégén:

Szombat:	7.30 és 18.00 óra
Vasárnap:	7.30, 9.00, 10.30, 18.00 óra

Könyvajánló - 2011. nagyböjt

Tudunk-e imádkozni? Már nem tudunk, elveszett tudomány ez – olvashatjuk **Louis Evelyn: Taníts meg minket imádkozni!** című könyvében. Szigorú szavak ezek, fel is háborodhatnak, de sok mindenben igaza van. Keveset, ritkán és rosszul imádkozunk, – írja – életünk tele van elfoglaltságokkal, mindig van ürügy, hogy miért ne csináljuk azt, amihez nincs kedvünk, amitől félünk: megállni, összeszedni magunkat, imádkozni. A mai ember nehezen tudja elviselni, hogy Isten kérjen az ő idejéből. Odaadunk neki sok mindent, de időt ne kérjen tőlünk! Hogyan imádkozzunk tehát? Olvassuk el az író szigorú, de bölcs, lelkiismeretünket megbolygató szavait.

*

Nagyböjtben vagyunk. Tartalmas kiadványok segítenek minket húsvét ünnepére való felkészülésben.

A **Hét szó a kereszten** címmel megjelent kiadvány a lelki élet nagy magyar íróinak – például *Kerényi Lajos, Bábel Balázs, Jelenits István és Barsi Balázs* – elmékedéseit tartalmazza Jézus utolsó hét

szaváról. Az írások hangulatát gondosan megválogatott művészi grafikák festmények kísérik, így igazi „képmeditációs” könyvként is forgathatjuk ezt a munkát.

Kerényi Lajos: Életet sugárzó keresztút című műve nem egyszerű keresztúti elmélkedés. A mai ember számára íródott, hogy napjaink világában is megértsük: Jézus kimondhatatlan szeretetből értünk, megmentésünkre halt meg.

*

Nagyon tartalmas mesekönyv-sorozat a Süveges Gergő gondozásában megjelent **Moha bácsi meséi**. A 11 kötet igényes, kicsinyek számára is könnyen olvasható, és gazdagon illusztrált könyv. Mély bölcsességeket tartalmazóak, humorosak, vagy éppen megindítóak a mesék. Megtanulhatják általuk a gyerekek azt is, hogyan kell okosan viselkedni, mikor kell szólni, vagy éppen bölcsen hallgatni!

Jó olvasást!

Izingné H. Csilla

NAGYBÖJTI SZERTARTÁSOK

Nagyböjti lelkigyakorlat:

Március 25-26-án (péntek, szombat) este 6 órakor, és 27-én (vasárnap) a fél 11-es szentmisében lesz. A szentbeszédet *Rácz Piusz OFM* atya tartja.

Litánia: szerdánként az este 6 órai szentmisét követően.

Keresztút: péntekenként fél 6 órakor.

További programok, szertartások

Szerdánként fél 7-kor bibliaórát tartunk a közösségi teremben.

Minden hónap:

- *első csütörtökén* egész napos **szentségimádás;**
- **13-án fatimai engesztelés:**
 - 5-kor rózsafüzér,
 - fél 6-kor zsolozsma,
 - 6 órától szentmise.

További információk a plébánia honlapján: **www.tatakapucinus.hu**

Nagyheti szertartások

Nagycsütörtök:

07:30 – Jeremiás siralmi

18:00 – Szentmise az utolsó vacsora tiszteletére, lábmosás, oltárfosztás, majd virrasztás

Nagypéntek:

07:30 – Jeremiás siralmi

17:30 – Keresztút

18:00 – Nagypénteki szertartás, passió



Nagszombat:

07:30 – Jeremiás siralmi

08:00 – 12:00 Szent sír látogatási lehetőség

18:00 – Feltámadási szertartás, felnőttkeresztelés, szentmise, körmenet

Húsvétvasárnap, húsvéthétfő:

07:30, 09:00, 10:30, 18:00 – ünnepi szentmise.

A következő szám kéziratának leadási határideje: 2011. április 9. - Kérjük, ne mulasszák el a határidőt!

APOSTOL – A PUSZTA LÉTÉNél TÖBBET... – A tata-tóvárosi Szent Imre (kapucinus) plébánia lapja. – Megjelenik évente hatszor. – Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A szerkesztőség címe: 2890 Tata, Bartók B. u. 1. Fax: 34/381 019 – Internet honlap: www.tatakapucinus.hu – Felelős kiadó: Szalai Gábor plébános. – A következő szám kéziratának leadási határidejét számonként közöljük. Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.